

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 370

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 9 august 2000

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 45 din 14 martie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 362 din Codul de procedură penală	1-3	934. — Ordin al ministrului finanțelor pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare unitară a procedurii de soluționare a obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor privind impozitele, taxele, alte venituri bugetare și fonduri speciale	8-15
— Opinie separată	3-5	993. — Ordin al ministrului finanțelor în legătură cu intrarea în vigoare a Convenției dintre România și Republica Portugheză pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital și a Protocolului anexat	15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
87. — Ordin al ministrului agriculturii și alimentației privind modificarea și completarea Ordinului nr. 58/1999 pentru aprobarea Regulamentului cu privire la acordarea licențelor de fabricație agenților economici care desfășoară activități în domeniul producției de produse alimentare	6-8	★ Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 45

din 14 martie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 362 din Codul de procedură penală

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

Dezbaterile au avut loc în ședința din 3 februarie 2000 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la 17 februarie 2000 și apoi, succesiv, la 24 februarie 2000, la 7 martie 2000 și la 14 martie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 362 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Joița Enică în Dosarul nr. 2.059/1999 al Curții de Apel Constanța — Secția penală.

Prin Încheierea din 18 iunie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 2.059/1999, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 362 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Joița Enică,

prin mandatar Vasilica Glăvan, cu ocazia soluționării apelurilor penale declarate împotriva Sentinței penale nr. 149 din 18 martie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 2.214/1998 al Tribunalului Constanța.

Din examinarea concluziilor scrise depuse de autorul excepției de neconstituționalitate rezultă că aceasta privește și dispozițiile art. 2 din Codul de procedură penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și celor ale art. 22 alin. (1) care consfințesc dreptul persoanei la viață și la integritate fizică și psihică. Autorul excepției consideră că, deoarece „scopul procesului penal este de a trage la răspundere pe vinovați conform vinovăției lor”, interzicerea instituită pentru părțile vătămate sau succesorii acestora de a efectua „vreun demers prin care să poată demonstra că organele de urmărire penală s-au înșelat folosind o încadrare juridică anumită sau că instanța de judecată a fost patern de clementă cu autorul unei infracțiuni contra vieții” îngrădește accesul la justiție „în ce privește efectele vătămarilor aduse dreptului la viață și a subordonării acestui drept exclusiv organelor de parchet”, această limitare fiind „total străină dreptului fundamental al cetățeanului la viață”.

Curtea de Apel Constanța — Secția penală, exprimându-și opinia ca urmare a solicitării Curții Constituționale, apreciază că art. 362 din Codul de procedură penală nu contravine art. 22 alin. (1) din Constituție, prin care se consacră garantarea dreptului la viață și a dreptului la integritate fizică și psihică ale persoanei.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că, deoarece nu poate fi reținută neconcordanța dispozițiilor art. 2 și ale art. 362 din Codul de procedură penală cu prevederile art. 22 alin. (1) din Constituție, excepția este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, concluziile scrise depuse în motivarea excepției de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile mandatarului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost ridicată de parte.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 și 362 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 2: „*Procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale, cât și în cursul judecării, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.*”

Actele necesare desfășurării procesului penal se îndeplinesc din oficiu, afară de cazul când prin lege se dispune altfel.”

— Art. 362: „*Pot face apel:*

a) *procurorul, în ce privește latura penală și latura civilă;*

b) *inculpatul, în ce privește latura penală și latura civilă. Împotriva sentinței de achitare sau de încetare a procesului penal, inculpatul poate declara apel și în ce privește temeiurile achitării sau încetării procesului penal;*

c) *partea vătămată, în cauzele în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă, dar numai în ce privește latura penală;*

d) *partea civilă și partea responsabilă civilmente, în ce privește latura civilă;*

e) *martorul, expertul, interpretul și apărătorul, cu privire la cheltuielile judiciare convenite acestora;*

f) *orice persoană ale cărei interese legitime au fost vătămate printr-o măsură sau printr-un act al instanței.*

Apelul poate fi declarat pentru persoanele prevăzute la lit. b)–f) și de către reprezentantul legal, de către apărător, iar pentru inculpat, și de către soțul acestuia.”

Autorul excepției susține că aceste texte de lege, deoarece nu recunosc părții civile „dreptul de a aduce critică unei sentințe judecătorești în ceea ce privește soluția în penal” în cazul infracțiunilor „față de care urmărirea penală se promovează numai din oficiu”, contravin prevederilor constituționale ale art. 21 și ale art. 22 alin. (1), potrivit cărora:

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*”

(2) *Nici o lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept.*”

— Art. 22 alin. (1): „*Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 2 din Codul de procedură penală instituie în alin. 1 principiul legalității, iar în alin. 2, principiul oficialității procesului penal.

Atât prevederile constituționale ale art. 123 alin. (1), care dispun că „*Justiția se înfăptuiește în numele legii*”, cât și cele ale art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”, reflectă tocmai principiul legalității, principiu ce constituie regula de bază în procesul penal și totodată garanția că orice persoană care a săvârșit o infracțiune va fi pedepsită conform vinovăției sale și că nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere penală.

Principiul oficialității, înscris în alin. 2 al art. 2 din Codul de procedură penală, reprezintă, neîndoind, garanția că în cazul infracțiunilor atât începerea urmăririi penale, cât și desfășurarea procesului penal se îndeplinesc din oficiu, în afara cazurilor când legea dispune altfel. Această opțiune a legiuitorului în ceea ce privește urmărirea, judecarea și sancționarea din oficiu a infractorilor a avut în vedere asigurarea protecției cât mai eficiente a societății, a interesului acesteia de sancționare a persoanelor care comit infracțiuni.

Așa fiind, Curtea constată că art. 2 din Codul de procedură penală este în deplin acord cu prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Art. 362 din Codul de procedură penală prevede persoanele care pot face apel împotriva sentințelor penale pronunțate în primă instanță. Printre acestea se numără partea vătămată, în cazul în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă, dar numai în ceea ce privește latura penală a cauzei, precum și partea civilă și partea civilmente responsabilă, dar numai în ceea ce privește latura civilă a cauzei.

Punerea în mișcare a acțiunii penale la plângerea prealabilă a persoanei vătămate reprezintă o derogare de la principiul oficialității procesului penal și are loc în situațiile în care infracțiunile săvârșite au un grad redus de pericol social. În aceste cazuri partea vătămată poate utiliza căile de atac, apelul sau recursul, dar numai în ceea ce privește latura penală.

În mod simetric, partea civilă și partea responsabilă civilmente, atât în cauzele în care urmărirea penală și desfășurarea judecării se îndeplinesc din oficiu, cât și în cele în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă, pot declara apel sau recurs, însă numai în ceea ce privește latura civilă a cauzei.

În aplicarea art. 130 din Constituție privind rolul Ministerului Public, procurorul este titularul acțiunii publice în procesul penal, ca reprezentant al intereselor generale ale societății. În acest context interdicția părții civile de a ataca latura penală a cauzei nu duce la o limitare a accesului acesteia la justiție. Instanța de control judiciar sesizată de partea civilă nu poate fi împiedicată să constate, atunci când este cazul, că inculpatul a fost greșit achitat pentru motivul că fapta imputată nu există sau că aceasta nu a fost săvârșită de el. Această constatare produce efecte numai asupra acțiunii civile care va fi admisă, cea penală rămânând definitivă prin achitarea inculpatului. Contrarietatea de hotărâri poate fi însă înlăturată prin exercitarea căilor extraordinare de atac.

Pe de altă parte însă, având deplină capacitate procesuală în tot ceea ce privește acțiunea civilă, partea civilă va putea discuta în apelul sau, după caz, în recursul său și aspectele penale ale hotărârii atacate, dacă de modul în care au fost soluționate acestea depinde rezolvarea acțiunii civile. Astfel, în caz de achitare, instanța are obligația de a se pronunța asupra laturii civile, deci a soluționării acțiunii civile în mod integral. Aceasta înseamnă determinarea existenței unui fapt civil generator de prejudicii, în condițiile art. 998 și următoarele din Codul civil. De altfel, în art. 346 din Codul de procedură penală se dispune că în caz de achitare sau încetare a procesului penal instanța se pronunță, prin aceeași sentință, și asupra acțiunii civile.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 16, 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește art. 362 din Codul de procedură penală,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 362 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Joita Enică în Dosarul nr. 2.059/1999 al Curții de Apel Constanța — Secția penală.
Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 martie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

OPINIE SEPARATĂ

Considerăm că **dispozițiile art. 362 lit. c) și d) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale**, iar soluția care se impunea în speță, sub acest aspect, era aceea de admitere a excepției de neconstituționalitate.

Pe de altă parte, **suntem de acord că dispozițiile art. 2 din Codul de procedură penală, precum și restul dispozițiilor art. 362 din Codul de procedură penală sunt constituționale**, astfel încât apreciem că, sub acest aspect, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate este corectă.

Este, de asemenea, corectă și respingerea susținerii autorului excepției în sensul că dispozițiile art. 362 din Codul de procedură penală ar contraveni prevederilor constituționale ale art. 22 alin. (1) (text conform căruia „*Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.*”). Într-adevăr, apărarea dreptului la viață constituie, în speță, o problemă de fapt și, deci, de aplicare corectă a legii penale, problemă a cărei soluționare intră în competența exclusivă a instanței de judecată, iar

nu a Curții Constituționale, întrucât nu constituie o problemă de constituționalitate a textului de lege criticat.

Așa fiind, în cele ce urmează vor fi înfățișate considerentele în baza cărora dispozițiile art. 362 lit. c) și d) din Codul de procedură penală, prin limitarea dreptului părții vătămate și, respectiv, al părții civile de a exercita calea de atac a apelului (și, în consecință, și calea de atac a recursului, datorită trimiterii realizate prin art. 385² din Codul de procedură penală), contravin Constituției, și anume: prevederilor art. 16 alin. (1), referitoare la egalitatea în drepturi; prevederilor art. 21, referitoare la accesul liber la justiție (prevederi constituționale invocate în mod expres de autorul excepției); prevederilor art. 24 alin. (1), referitoare la dreptul la apărare; prevederilor art. 128, referitoare la folosirea căilor de atac.

1. Conform art. 21 din Constituție, „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*”

(2) *Nici o lege nu poate îngredi exercitarea acestui drept.*

a) Întrucât textul constituțional nu distinge, rezultă că accesul liber la justiție nu se referă exclusiv la acțiunea introductivă la prima instanță de judecată, ci și la sesizarea oricăror altor instanțe care, potrivit legii, au competența de a soluționa fazele ulterioare ale procesului, inclusiv, așadar, la exercitarea căilor de atac, deoarece apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor legitime ale persoanelor presupune, în mod logic, și posibilitatea acționării împotriva hotărârilor judecătorești considerate ca fiind nelegale sau neîntemeiate. Ca urmare, limitarea dreptului unor părți ale unui și aceluiași proces penal de a exercita căile legale de atac constituie o restrângere a accesului liber la justiție.

Această îngredire este neconstituțională, nefiind îndeplinite condițiile restrictive stabilite de art. 49 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia: *„Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.”*

b) De altfel, limitarea, stabilită prin art. 362 lit. c) din Codul de procedură penală, a dreptului părții vătămate de a exercita căile ordinare de atac, cu privire la latura penală, exclusiv în cauzele în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, îngreudește, în mod evident, accesul său la justiție. Condiționarea punerii în mișcare a acțiunii penale de existența plângerii prealabile a persoanei vătămate reprezintă o excepție de la principiul general al oficialității procesului penal și se aplică doar în cazul infracțiunilor cu o gravitate și cu un grad de pericol social mai reduse. Pe de altă parte, în cazul infracțiunilor mai grave, interesul părții vătămate pentru aplicarea corectă a măsurilor repressive legale este mai accentuat.

Este adevărat că procesele penale având ca obiect infracțiuni care sunt urmărite din oficiu sunt de interes public și că titularul acțiunii penale este Ministerul Public, care, potrivit prevederilor art. 130 alin. (1) din Constituție, *„În activitatea judiciară, [...] reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.”* Dar nu mai puțin adevărat este și faptul că exercitarea personală și în mod nemijlocit de către partea vătămată sau de către partea civilă a dreptului de a ataca la instanța ierarhic superioară o hotărâre judecătorească pe care o consideră greșită, indiferent sub ce aspect, nu diminuează cu nimic rolul și atribuțiile Ministerului Public, ci, dimpotrivă, le completează în interesul aplicării corecte a legii. Controlul judiciar, prin diferite grade de jurisdicție, are menirea de a repara eventualele erori cuprinse în soluțiile pronunțate prin hotărârile instanțelor inferioare. La fel cum poate greși o instanță judecătorească, și reprezentantul Ministerului Public este supus aceleiași eventualități, astfel încât este posibil ca în mod eronat să nu atace cu apel ori cu recurs o hotărâre nelegală sau netemeinică. Într-o asemenea situație, când — conform art. 362 lit. c) și d) din Codul de procedură penală — partea vătămată și partea civilă sunt private de dreptul de a exercita căile de atac, hotărârile respective nu se mai supun controlului judiciar, cu consecința menținerii erorii judiciare (a cărei posibilitate de înlăturare prin eventuala formulare a unei căi extraordinare de atac este extrem de redusă, ca urmare a regimului juridic restrictiv al acestor căi).

c) Invocarea, prin considerentele deciziei la care se referă prezenta opinie separată, a soluțiilor — asemănătoare celor ale art. 362 din Codul de procedură penală român — adoptate în legislația sau în jurisprudența altor state nu este relevantă în cadrul controlului de constituționalitate efectuat în cauza de față. Într-adevăr, asemenea soluții pot constitui premise teoretice pentru promovarea unor principii sau reglementări concrete în legi-

slația națională, însă aceste reglementări din sisteme de drept străine nu pot legitima menținerea unor reglementări românești contrare dispozițiilor constituționale.

2. Potrivit art. 24 alin. (1) din Constituție, *„Dreptul la apărare este garantat.”*

Prin redactarea sa atât de generală, această garanție constituțională nu vizează doar apărarea referitoare la faza procesului penal desfășurată în fața primei instanțe de judecată (de exemplu, prin propunerea și producerea de probe în fața instanței de fond, prin concluzii puse în cadrul dezbaterilor etc.), ci vizează, deopotrivă, și dreptul de apărare prin exercitarea căilor legale de atac împotriva unor constatări de fapt sau de drept ori unor soluții adoptate de o instanță de judecată, dar care sunt considerate greșite de către unul sau altul dintre participanții la procesul penal. Este evident că, în situația în care partea vătămată și partea civilă sunt împiedicate să exercite căile ordinare de atac, acestea nu-și pot valorifica și apăra drepturile în fața instanței de apel sau de recurs, întrucât cauza ori nu va ajunge în fața acestor instanțe ori, în eventualitatea apelului sau recursului declarat de inculpat, nu se poate înrăutăți situația acestuia. Trebuie menționat, în acest context, că, în ceea ce privește calea de atac exercitată de Ministerul Public, Curtea Constituțională a stabilit, prin Decizia nr. 80 din 20 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 14 iulie 1999, neconstituționalitatea dispozițiilor art. 17 și 18 din Codul de procedură penală, texte referitoare la exercitarea din oficiu, în anumite condiții, a acțiunii civile în cadrul procesului penal.

3. Potrivit prevederilor art. 128 din Constituție, *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.”*

Această normă constituțională cuprinde două teze:

a) prima teză consacră dreptul subiectiv al oricărei părți a unui proces, indiferent de obiectul procesului, precum și dreptul Ministerului Public de a exercita căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești considerate ca fiind nelegale sau neîntemeiate; b) cea de-a doua teză prevede că exercitarea căilor de atac se poate realiza în condițiile legii.

Prima teză exprimă, de fapt, în alți termeni, dreptul fundamental înscris în art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție (desigur, în înțelesul de acces liber la toate gradele de jurisdicție, astfel cum s-a demonstrat prin considerentele anterioare, de sub pct. 1); această teză conține, așadar, o reglementare substanțială. Cea de-a doua teză se referă la reguli de procedură, care nu pot însă aduce atingere substanței dreptului conferit prin cea dintâi teză. Așa fiind, în privința condițiilor de exercitare a căilor de atac legiuitorul poate să reglementeze termenele de declarare a acestora, forma în care trebuie să fie făcută declarația, conținutul său, instanța la care se depune, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate și altele de același gen, astfel cum, de altfel, prevede art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia *„Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.”* Dar legiuitorul nu poate suprima dreptul — substanțial — al unei părți interesate de a exercita căile de atac și nici nu poate restrânge exercițiul acestui drept decât în condițiile restrictive stabilite prin art. 49 din Constituție. Într-adevăr, deși art. 128 din Constituție asigură folosirea căilor de atac *„în condițiile legii”*, această dispoziție constituțională nu are însă semnificația că *„legea”* ar putea înlătura ori restrânge exercițiul altor drepturi sau libertăți expres consacrate prin Constituție.

4. Diferențierea făcută prin art. 362 din Codul de procedură penală între regimul juridic al părții vătămate și cel al părții civile este neconstituțională, încălcând dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora: *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”*

Conform art. 24 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, „*Persoana care a suferit prin fapta penală o vătămare fizică, morală sau materială, dacă participă în procesul penal, se numește parte vătămată.*”

Persoana vătămată care exercită acțiunea civilă în cadrul procesului penal se numește parte civilă. Așadar, în cazul în care persoana vătămată formulează, în cadrul procesului penal, pretenții pentru repararea prejudiciului material suferit ca urmare a săvârșirii infracțiunii, aceasta cumulează două calități procesuale: calitatea de parte vătămată și calitatea de parte civilă. Aceste două părți ale procesului penal se află însă într-o situație identică, și anume în situația de persoană lezată în drepturile sale prin săvârșirea infracțiunii, ceea ce justifică existența „*interesului legitim*”, la care se referă art. 21 din Constituție. Așa fiind, diferențierea făcută prin dispozițiile lit. c) și, respectiv, ale lit. d) din art. 362 din Codul de procedură penală (în sensul că partea vătămată poate face apel numai în ceea ce privește latura penală a cauzei în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă, iar partea civilă numai în ceea ce privește latura civilă) este contrară principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii. De altfel, sub acest aspect, trebuie remarcat că există o contradicție vădită între, pe de o parte, dispozițiile art. 362 lit. c) și d) din Codul de procedură penală și, pe de altă parte, dispozițiile art. 15 alin. 3 din același cod, potrivit cărora: „*Calitatea de parte civilă a persoanei care a suferit o vătămare prin infracțiune nu înlătură dreptul acestei persoane de a participa în calitate de parte vătămată în aceeași cauză.*”

5. Soluția adoptată prin decizia la care se referă prezenta opinie separată, în sensul constituționalității dispozițiilor art. 362 din Codul de procedură penală, este contrară și unora dintre principiile stabilite prin jurisprudența anterioară a Curții Constituționale.

Astfel, această Curte a stabilit, prin Decizia nr. 486 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 6 martie 1998, că „art. 278 din Codul de procedură penală este constituțional numai în măsura în care nu operește persoana nemulțumită de soluționarea plângerii împotriva măsurilor sau actelor efectuate de procuror sau efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta și care nu ajung în fața instanțelor judecătorești să se adreseze justiției în temeiul art. 21 din Constituție, ce urmează să se aplice în mod direct”. Prin urmare, orice persoană care se consideră lezată în drepturile sau interesele sale legitime printr-o soluție de neurmărire adoptată de procuror se poate adresa justiției; cu toate acestea partea vătămată, constituită și parte civilă, este oprită să se adreseze instanței superioare împotriva unei sentințe judecătorești de achitare sau de încetare a procesului penal.

6. Soluția pe care o susținem prin prezenta opinie separată nu poate fi înlăturată de argumentul, cuprins în decizia luată cu majoritate de voturi, potrivit căruia partea civilă nu ar fi lezată în drepturile și interesele sale prin

dispozițiile sentinței referitoare la latura penală a cauzei, întrucât ea are posibilitatea să-și valorifice pretențiile pentru despăgubire și pe calea unei acțiuni civile separate sau prin continuarea judecării acțiunii civile chiar și după pronunțarea unei hotărâri de achitare în procesul penal.

Într-adevăr, art. 22 alin. 1 din Codul de procedură penală prevede că „*Hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia.*” Așa fiind, rezultă că partea civilă, pentru a-și putea valorifica drepturile la despăgubire printr-o acțiune civilă, alăturată acțiunii penale sau exercitată separat, este deosebit de interesată de îndreptarea eventualelor nelegalități sau netemeinicii cuprinse în sentința penală și datorită cărora, în mod eronat, s-a reținut — după caz — inexistența faptei, nesăvârșirea acesteia de către inculpat, lipsa vinovăției inculpatului, existența legitimei apărări, a stării de necesitate, a cazului fortuit, a iresponsabilității sau a scuzei provocării. Cu toate acestea, în absența posibilității exercitării căilor de atac, partea civilă nu poate acționa în justiție pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime, spre a solicita înlăturarea erorilor din sentința penală, erori ce prejudică acțiunea sa civilă.

7. Potrivit art. 1 alin. (3) din Constituție, România este stat de drept. De aceea, decizia la care se referă prezenta opinie separată (rezultat al voinței exprimate prin mecanisme democratice de către majoritatea judecătorilor Curții Constituționale) este singura care produce efecte obligatorii, „*erga omnes*”, conform art. 145 alin. (2) din Constituție. Atât considerentele, cât și enunțul prezentei opinii separate constituie, exclusiv, exercitarea libertății de exprimare și afirmarea independenței judecătorilor Curții Constituționale, fără a produce însă vreun efect juridic în privința soluționării litigiului aflat pe rolul instanței judecătorești sau în privința neconstituționalității prevederilor art. 362 lit. c) și d) din Codul de procedură penală, în înțelesul delimitat prin decizia la care se referă această opinie separată. Orice decizie a Curții Constituționale este obligatorie „*erga omnes*”, în măsura în care a fost pronunțată cu votul a cel puțin 5 judecători, conform art. 8 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Nu există grade ale obligativității deciziilor Curții Constituționale în raport cu numărul de voturi exprimate pentru soluția pronunțată. De aceea autoritățile și instituțiile statului sunt obligate să dea curs soluției decise cu majoritatea voturilor la fel ca și soluției pronunțate cu unanimitatea voturilor judecătorilor ce formează completul de judecată. Răspunderea juridică este identică și într-un caz și în celălalt, în condițiile prezentate prin considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 169 din 2 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 12 aprilie 2000.

Lucian Mihai,

președintele Curții Constituționale

Romul Petru Vonica,

judecător

Ioan Muraru,

judecător

Kozsokár Gábor,

judecător

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI ALIMENTAȚIEI

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului nr. 58/1999 pentru aprobarea Regulamentului cu privire la acordarea licențelor de fabricație agenților economici care desfășoară activități în domeniul producției de produse alimentare

Ministrul agriculturii și alimentației,

văzând Referatul de aprobare nr. 7.647 din 1 iunie 2000,

având în vedere prevederile art. 18 din Ordonanța Guvernului nr. 42/1995 privind producția de produse alimentare destinate comercializării, aprobată și modificată prin Legea nr. 123/1995, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 6/1999 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Alimentației, cu modificările și completările ulterioare, emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului agriculturii și alimentației nr. 58/1999 pentru aprobarea Regulamentului cu privire la acordarea licențelor de fabricație agenților economici care desfășoară activități în domeniul producției de produse alimentare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 13 iulie 1999, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Direcțiile generale pentru agricultură și industrie alimentară județene, respectiv a municipiului București, și direcțiile sanitare veterinare județene, respectiv a municipiului București, vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.“

2. Punctul 9 al capitolului II din regulamentul prevăzut în anexa la Ordinul nr. 58/1999 va avea următorul cuprins:

„9. Direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară județeană, respectiv a municipiului București, în a cărei rază teritorială se află unitatea pentru care se solicită licență de fabricație pentru activități, produse și prestări de servicii în domeniile producției de lapte și produse lactate, producției de carne și produse din carne, producției din pește și produse piscicole, precum și pentru fabricarea sau prepararea altor categorii de produse alimentare de origine animală, întocmește un raport, conform anexei nr. 8 la prezentul regulament, care se transmite, împreună cu un exemplar din procesul-verbal de verificare a realității datelor înscrise în documentația pentru acordarea licenței de fabricație, spre avizare, direcțiilor sanitare veterinare județene, respectiv a municipiului București.“

3. Punctul 10 al capitolului II din regulamentul prevăzut în anexa la Ordinul nr. 58/1999 va avea următorul cuprins:

„10. Direcțiile sanitare veterinare județene, respectiv a municipiului București, analizează raportul și procesul-verbal de verificare a realității datelor înscrise în documentație, transmit avizul întocmit conform modelului prezentat în anexa nr. 9 la prezentul regulament și țin evidența acestora într-un registru, conform modelului prezentat în anexa nr. 10 la prezentul regulament.“

După primirea avizului favorabil prevăzut la alin. 1 direcția generală pentru agricultură și industrie alimentară județeană, respectiv a municipiului București, în a cărei rază teritorială se află unitatea pentru care se solicită licența eliberează licența de fabricație, conform modelului prezentat în anexele nr. 11 a) și 11 b) la prezentul regulament.“

Art. II. — Anexele nr. 8 și 9 la regulamentul aprobat prin Ordinul nr. 58/1999 se înlocuiesc cu anexele nr. 1 și 2 care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. III. — În termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentului ordin Agenția Națională Sanitară Veterinară din cadrul Ministerului Agriculturii și Alimentației va stabili procedura de eliberare de către direcțiile sanitare veterinare județene, respectiv a municipiului București, a avizului în vederea acordării licențelor de fabricație pentru activități, produse și prestări de servicii în domeniile producției de lapte și produse lactate, producției de carne și produse din carne, producției din pește și produse piscicole, precum și pentru fabricarea sau prepararea altor categorii de produse alimentare de origine animală.

Art. IV. — Prezentul ordin va intra în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării lui în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și alimentației,

Ioan Avram Mureșan

București, 2 iunie 2000.

Nr. 87.

ANEXA Nr. 1

(Anexa nr. 8 la regulament)

DIRECȚIA GENERALĂ PENTRU AGRICULTURĂ
ȘI INDUSTRIE ALIMENTARĂ
A JUDEȚULUI ...../MUNICIPIULUI BUCUREȘTI

DIRECȚIA SANITARĂ VETERINARĂ
A JUDEȚULUI ...../MUNICIPIULUI BUCUREȘTI

R A P O R T*)

**privind acordarea licenței de fabricație agenților economici care se supun prevederilor
Ordonanței Guvernului nr. 42/1995, aprobată și modificată prin Legea nr. 123/1995 și completată
prin Ordonanța Guvernului nr. 33/1999**

Reprezentanții împuterniciți pentru acordarea licențelor de fabricație, numiți prin Ordinul ministrii agriculturii și alimentației nr. ....../....., la solicitarea agentului economic ...../....., cu sediul în ...../....., str. .... nr....., sectorul/județul .....

1. au analizat documentația depusă cu cererea nr. ....../..... pentru acordarea licenței de fabricație pentru unitatea din ...../..... (localitatea)

str. .... nr. ...., județul/sectorul ..... în vederea desfășurării următoarelor activități în domeniul producției de produse alimentare (conform anexei nr. 1 la regulament):

.....
.....
.....

— autorizații de funcționare emise de organele abilitate:

.....
Concluzia: documentația a fost corect întocmită;
2. s-au deplasat pentru verificarea realității datelor înscrise în documentație la unitatea mai sus menționată, constatând următoarele:

a) unitatea are capacitatea de ....., este dotată cu utilaje, instalații și echipamente corespunzătoare;

b) unitatea este dotată cu instrumente și aparatură de măsură și control, verificate conform reglementărilor în vigoare, care asigură controlul parametrilor tehnologici pe flux și al calității materiilor prime și produselor finite;

c) conducătorul activității de producție ..... (profesia, documentul de atestare/nr.)

d) personalul de execuție, total ....., din care calificați .....

e) unitatea este dotată cu laborator uzinal:

— echipamente și aparatură de control pentru efectuarea analizelor zilnice obligatorii, conform instrucțiunilor tehnologice, specificațiilor tehnice sau standardelor din domeniu ..... (enumerare)

— personal calificat pentru activitatea de laborator .....

..... (atestare)

— pentru efectuarea analizelor periodice, care nu pot fi efectuate în unitate (conform standardului privind regulile de verificare a calității produselor din domeniu), aceasta prezintă contracte cu laboratoare specializate, autorizate sau acreditate;

f) unitățile fără laborator uzinal prezintă contracte cu laboratoare specializate, autorizate sau acreditate, pentru efectuarea analizelor conform prevederilor din instrucțiunile tehnologice, specificațiile tehnice sau din standarde, pentru fiecare categorie de produse: contract nr. ....../..... cu Laboratorul .....

3. S-a încheiat Procesul-verbal nr. ....../..... de verificare a realității datelor înscrise în documentația pentru acordarea licențelor, semnat de reprezentantul împuternicit constatator și de agentul economic.

4. Agentul economic a făcut dovada achitării taxei pentru eliberarea licenței de fabricație, prezentând copia de pe ordinul de plată nr. ....../..... pentru suma de ....., achitată la .....

5. Față de cele constatate se propune spre avizare .....

.....

DIRECȚIA GENERALĂ PENTRU AGRICULTURĂ
ȘI INDUSTRIE ALIMENTARĂ

Director general,

.....

*) Se întocmește numai în situația în care se solicită licență de fabricație pentru activități, produse și prestări de servicii în domeniul producției de lapte și produse lactate, producției de carne și produse din carne, producției din pește și produse piscicole, precum și pentru fabricarea sau prepararea altor categorii de produse alimentare de origine animală.

ANEXA Nr. 2
(Anexa nr. 9 la regulament)

DIRECȚIA SANITARĂ VETERINARĂ
A JUDEȚULUI ...../MUNICIPIULUI BUCUREȘTI

DIRECȚIA GENERALĂ PENTRU AGRICULTURĂ ȘI INDUSTRIE ALIMENTARĂ
A JUDEȚULUI ...../MUNICIPIULUI BUCUREȘTI

La solicitarea dumneavoastră conform Adresei nr. .... /.....,
A. Avizăm eliberarea licențelor de fabricație următorilor agenți economici:

.....
.....
.....
.....

B. Nu avizăm eliberarea licențelor de fabricație următorilor agenți economici, pentru motivele prezentate în anexă:

.....
.....
.....
.....

DIRECȚIA SANITARĂ VETERINARĂ
A JUDEȚULUI ...../MUNICIPIULUI BUCUREȘTI

Director,

.....

MINISTERUL FINANȚELOR

O R D I N

pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare unitară a procedurii de soluționare a obiecțiunilor, contestațiilor și a plângerilor privind impozitele, taxele, alte venituri bugetare și fonduri speciale

Ministrul finanțelor,
în baza prevederilor art. 10 din Legea nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiunilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor și ale art. 12 din Hotărârea Guvernului nr. 447/1997 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările ulterioare,

emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare unitară a procedurii de soluționare a obiecțiunilor, contestațiilor și a plângerilor privind impozitele, taxele, alte venituri bugetare și fonduri speciale.

Art. 2. — Direcția generală soluționarea plângerilor, Direcția generală audit intern, Direcția generală control fiscal, Garda financiară, direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București, și unitățile lor subordonate vor lua măsuri pentru aducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului de stat, ministrul finanțelor, nr. 1.495/1997 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare unitară a procedurii de soluționare a obiecțiunilor, contestațiilor și a plângerilor privind impozitele, taxele, alte venituri bugetare și fonduri speciale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 5 septembrie 1997.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș

București, 28 iunie 2000.
Nr. 934.

NORME METODOLOGICE**de aplicare unitară a procedurii de soluționare a obiecțiunilor, contestațiilor și a plângerilor privind impozitele, taxele, alte venituri bugetare și fonduri speciale****1. Referitor la art. 1 din Legea nr. 105/1997, denumită în continuare lege:**

1.1. Fac obiectul căilor administrative de atac, prevăzute la art. 1 alin. 1 din lege, măsurile luate de organele Ministerului Finanțelor, în cadrul competențelor legale, privind impozitele, taxele, contribuțiile la fondurile speciale, amenzile aferente acestora, majorările de întârziere, penalitățile, măsurile privind recuperarea prejudiciului, în situația în care persoana juridică nu își însușește procesul-verbal.

1.2. Plângerile privind amenzile contravenționale, confiscările și celelalte măsuri complementare aplicate de organele Ministerului Finanțelor, care nu sunt aferente impozitelor, taxelor, contribuțiilor la fondurile speciale, urmează procedura prevăzută de Legea nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, cu modificările ulterioare.

1.3. În cazul în care obiecțiunile, contestațiile sau plângerile sunt astfel formulate încât au și alt caracter pe lângă cel de cale administrativă de atac, pentru aceste aspecte cererea se va înainta organelor competente de către organul investit cu soluționarea căii administrative de atac, după soluționarea acesteia.

2. Referitor la art. 2 din lege:

2.1. Obiecțiunile petentului se depun în termenul și la organul prevăzute la art. 2 alin. 1 din lege și nu pot avea ca obiect decât măsuri și sume înscrise în procesul-verbal sau în actul organului cu atribuții de control sau de impunere.

2.2. Obiecțiunile vor fi însoțite în mod obligatoriu de copia certificată pe propria răspundere de pe actul de control sau de impunere și anexele la acesta, asupra căruia se depun obiecțiunile, precum și de orice documente pe care petentul le consideră necesare în susținerea cauzei.

2.3. Obiecțiunile și documentele depuse în susținerea cauzei vor fi analizate de organele de soluționare, pe baza datelor înscrise în procesul-verbal și a documentelor anexate, iar în fundamentare se vor invoca și se vor enunța actele normative și articolele acestora în vigoare la data producerii situației și în perioada supusă controlului, pe baza cărora se formulează răspunsul la obiecțiuni, pentru fiecare capăt de cerere, care va fi comunicat prin hotărâre.

2.4. Obiecțiunile, documentele depuse în susținerea acestora, copia de pe procesul-verbal împotriva căruia s-au formulat obiecțiunile și copiile de pe anexele la acestea, precum și celelalte documente avute în vedere la soluționarea obiecțiunilor, hotărârea, precum și dovada comunicării hotărârii (confirmarea de primire a acesteia) formează dosarul obiecțiunilor, care se va numerota și se va lega, cu certificarea numărului de pagini și a numelui persoanei care le-a îndosariat.

2.5. Organele de soluționare a obiecțiunilor vor păstra în copie dosarul obiecțiunilor, la care se vor anexa și soluțiile date de celelalte organe de soluționare, investite potrivit competenței.

3. Referitor la art. 3 din lege:

3.1. Contestația se depune la organul care a emis hotărârea care este atacată, în termenul prevăzut la art. 3 din lege, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1999.

În urma verificării modului de respectare a procedurii de contestare se va întocmi referatul cuprinzând propunerile de soluționare. Dacă după verificarea îndeplinirii procedurii de contestare se constată neîndeplinirea condițiilor de

procedură, referatul va cuprinde referiri la acestea, cu propuneri de soluționare referitoare la taxa de timbru, termen, calitate procesuală, capete de cerere, obiect.

Dacă contestația îndeplinește condițiile de procedură, referatul nu va mai cuprinde propuneri pentru soluționarea pe fond a contestației atâta timp cât hotărârea este motivată și organul de soluționare a obiecțiunilor își menține punctul de vedere exprimat în hotărâre, iar petentul nu aduce argumente noi.

3.2. Dosarul obiecțiunilor, însoțit de contestația petentului, documentul original de plată a taxei de timbru, precum și referatul cuprinzând propunerile de soluționare ale organului de control, întocmit conform pct. 3.1, se remit spre soluționare, în termen de 5 zile de la înregistrarea contestației, direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București, în a cărei rază teritorială își are sediul sau domiciliul, după caz, petentul.

Dosarul obiecțiunilor, contestația petentului, documentul de plată a taxei de timbru, nota de constatare încheiată de organul de soluționare a contestației împreună cu reprezentantul organului care a emis hotărârea atacată, dacă este cazul, celelalte documente analizate la emiterea dispoziției de organul care a soluționat contestația, dispoziția privind soluționarea contestației și confirmarea de primire a acesteia formează dosarul contestației, care se numerotează, se leagă și se arhivează în ordinea cronologică a numerelor de înregistrare.

4. Referitor la art. 4 din lege:

4.1. Împotriva dispoziției date de directorul general al direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București, după caz, petentul se poate adresa cu plângere Ministerului Finanțelor în termenul prevăzut la art. 4 din lege.

5. Referitor la art. 5 din lege:

5.1. Plângerea împreună cu documentul original de plată a taxei de timbru, prevăzut la art. 6 din lege, se depun la organul care a emis dispoziția atacată.

5.2. În urma verificării îndeplinirii procedurii se întocmește referatul cuprinzând propunerile de soluționare. În condițiile în care plângerea nu este depusă în termen, nu este achitată taxa de timbru, semnatarul ei nu este subiectul măsurilor dispuse de organul de control sau de impunere, nu conține aceleași capete de cerere față de contestație sau sumele și măsurile contestate nu fac obiectul actului de control sau de impunere, referatul va cuprinde referiri la acestea (termen, taxă de timbru, calitate procesuală, capete de cerere, obiect), cu propuneri de soluționare referitoare la condițiile de procedură. Dacă plângerea îndeplinește aceste condiții de procedură, referatul nu va mai cuprinde propuneri pentru soluționarea pe fond a plângerii, atât timp cât dispoziția este motivată și organul de soluționare a contestației își menține punctul de vedere exprimat în dispoziție, iar petentul nu aduce argumente noi.

5.3. Dosarul contestației, plângerea petentului, documentul original de plată a taxei de timbru, precum și referatul cuprinzând propunerile de soluționare ale organului care a soluționat contestația, întocmit conform pct. 5.2, se remit spre soluționare, în termen de 5 zile de la înregistrarea plângerii, Ministerului Finanțelor.

5.4. Organele de soluționare a contestației vor păstra în copie dosarul contestației, la care vor anexa și soluțiile

date de celelalte organe de soluționare investite potrivit competenței.

5.5. Plângerile aflate în competența de soluționare a Ministerului Finanțelor, având ca obiect sume mai mari de 100 milioane lei, se vor soluționa prin decizie a Comisiei centrale pentru soluționarea plângerilor din cadrul Ministerului Finanțelor.

5.6. Comisia centrală pentru soluționarea plângerilor este alcătuită din directorul general al direcției generale din cadrul Ministerului Finanțelor, competență să soluționeze plângerile, sau înlocuitorul acestuia, din șefii serviciilor din cadrul acestei direcții generale ori înlocuitorii acestora, din consilierul juridic din cadrul direcției generale sau înlocuitorul acestuia și din inspectorul de specialitate din cadrul direcției generale, căruia i-a fost repartizată plângerea spre soluționare.

5.7. În situația în care membrii comisiei au opinii divergente privind modul de soluționare a cauzei decizia de soluționare se ia de către președintele comisiei.

5.8. În acest caz exemplarele nr. 1 și 2 și, în unele cazuri, exemplarul al 3-lea al deciziei de soluționare, care se trimit petentului și direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București, și, în unele cazuri, și organului de control, se vor semna numai de către președintele comisiei, iar pe celelalte două exemplare, dintre care unul rămâne la dosarul cauzei și unul se îndosariază la dosarul deciziilor, se vor reține, în josul deciziei, opiniile divergente ale membrilor comisiei, ca opinii separate care trebuie să fie motivate.

Exemplarul al 3-lea al deciziei de soluționare se va trimite în toate cazurile organului de control, dacă acesta face parte din centrala Ministerului Finanțelor.

6. Referitor la art. 6 din lege:

6.1. În obiecțiuni, contestații sau plângeri, după caz, se va specifica cuantumul sumei pentru care s-a declanșat procedura administrativă de atac.

Contestația și plângerea vor fi însoțite de documentul original de plată a taxei de timbru, care se va depune o dată cu acestea.

6.2. Organele care soluționează contestațiile sau plângerile, după caz, au obligația de a menționa pe versoul documentului original de plată a taxei de timbru data primirii lui și numărul contestației sau al plângerii la care este anexat. Când taxa de timbru se achită prin aplicare de timbre mobile, acestea se vor anula conform normelor legale în vigoare.

6.3. Documentul prin care se constată achitarea taxelor de timbru rămâne la dosarul cauzei.

6.4. La primirea contestațiilor sau a plângerilor organele competente vor verifica îndeplinirea procedurii de timbrare, iar în cazul cererilor la care lipsesc dovezile achitării taxei de timbru legale sau dacă sumele achitate în contul acestor taxe sunt inferioare celor datorate, organele care le primesc vor înștiința petenții despre obligația timbrării sau completării ei, dându-li-se acestora un termen pentru conformare de la primirea înștiințării (la dosarul cauzei anexându-se confirmarea de primire de către petent a înștiințării de plată), cu mențiunea că nedepunerea documentului original de plată în cuantumul legal atrage anularea contestației/plângerii ca netimbrată sau ca insuficient timbrată. În același mod se va proceda și în cazul în care petenții nu specifică cuantumul sumei contestate sau asupra căreia au formulat plângere.

În cazul în care petiționarii contestă prin căile administrative de atac doar impozitele, taxele, deci debitul principal, achitând taxa de timbru aferentă acestora, fără a contesta și majorările de întârziere stabilite în sarcina acestora prin actele de control sau de impunere încheiate, la

primirea contestației sau a plângerii organele competente vor înștiința petiționarii, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, despre obligativitatea achitării diferenței de taxă de timbru asupra majorărilor de întârziere, sub sancțiunea anulării căii administrative de atac ca insuficient timbrată.

7. Referitor la art. 8 din lege:

7.1. În situația în care la soluționarea contestațiilor și/sau a plângerilor, după caz, se constată neaplicarea sau aplicarea greșită a prevederilor legale de către organele de control, în sensul stabilirii unor diferențe de impozite, taxe, contribuții la fondurile speciale, amenzi, majorări de întârziere mai mici decât prevederile legale, organele de soluționare vor sesiza în scris conducerea direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București, după caz.

7.2. În cazul în care cu ocazia soluționării cauzei se constată că fundamentarea sumelor ce fac obiectul contestației nu a fost clarificată prin procesul-verbal de verificare contestat, organul de soluționare poate dispune efectuarea de controale încrucișate pentru lămurirea aspectelor.

7.3. Organele de soluționare a obiecțiunilor, contestațiilor și a plângerilor vor analiza strict constatările din actele de control sau de impunere față de susținerile și argumentele petiționarilor, neputând extinde cadrul procesual.

8. Referitor la art. 9 din lege:

8.1. Dosarele cauzelor împreună cu confirmarea de primire de către petent a deciziei Ministerului Finanțelor vor fi transmise într-un singur exemplar instanței judecătorești competente, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, și într-un exemplar Direcției generale juridic și contencios, în situația introducerii acțiunii în instanță.

9. Dispoziții comune:

9.1. Obiecțiunile, contestațiile sau plângerile se formulează în scris, se semnează de reprezentantul legal sau de împuternicitul acestuia, după caz, și se depun la organul al cărui act se atacă.

În cazul persoanelor juridice este obligatoriu ca semnătura reprezentantului legal să fie confirmată cu ștampilă.

Calitatea de reprezentant legal se dovedește prin:

— copia de pe actele de constituire (cu modificările ulterioare), certificatul de înmatriculare la oficiul registrului comerțului, în cazul persoanelor juridice;

— copia de pe autorizația de funcționare și copia de pe actul de identitate, în cazul persoanelor fizice independente și al asociațiilor familiale care desfășoară activitate autorizată, potrivit legii;

— copia de pe actul de identitate;

— alte documente din care să rezulte proprietarul bunului;

— împuternicirea în original.

Obiecțiunile, contestațiile și plângerile, după caz, depuse de petenți la organele Ministerului Finanțelor, vor cuprinde cel puțin următoarele elemente:

a) în cazul persoanelor juridice:

— denumirea, sediul, numărul de înmatriculare la oficiul registrului comerțului, codul fiscal, capitalul social, conturile și băncile la care acestea sunt deschise, numărul și data înregistrării cererii în registrul de corespondență al petentului;

— instituția căreia petentul i se adresează și sediul acesteia;

— identificarea actului de control sau de impunere, a hotărârii, dispoziției ori deciziei, măsurile și suma totală care face obiectul cererii (defalcată și pe naturi de debite), pentru care se solicită diminuarea sau anularea, dovada

luării la cunoștință a consemnărilor din actul de control sau de impunere, a hotărârii, dispoziției ori deciziei luate de organele Ministerului Finanțelor competente să soluționeze obiecțiunile, contestația sau plângerea;

— temeiul legal al obiecțiunilor, contestațiilor ori plângerilor, după caz, formulate și depuse de petenți;

— dovada plății taxei de timbru, cu anexarea documentului de plată în original, în contul corespunzător deschis la trezoreria statului;

— documentele de care se servește petentul în susținerea obiecțiunilor, contestațiilor ori a plângerilor;

— semnătura, confirmată cu ștampilă, a reprezentantului legal al persoanei juridice sau a delegatului împuternicit să formuleze și să depună obiecțiunile, contestația ori plângerea, cu anexarea împuternicirii în original;

b) în cazul persoanelor fizice:

— numele și prenumele, domiciliul sau reședința, copia de pe actul de identitate al petiționarului și copia de pe actul de proprietate al bunului ori copia de pe autorizația de funcționare, precum și împuternicirea în original, după caz;

— indicarea instituției căreia i se adresează petentul și a sediului acesteia;

— dovada plății taxei de timbru, cu anexarea documentului de plată în original, în contul corespunzător deschis la trezoreria statului;

— identificarea actului de control sau de impunere, a hotărârii, dispoziției ori a deciziei atacate, măsurile și suma totală care face obiectul cererii (defalcată și pe naturi de debite), pentru care se solicită diminuarea sau anularea, dovada luării la cunoștință a consemnărilor din actul de control sau de impunere, a hotărârii, dispoziției ori a deciziei luate de către organele Ministerului Finanțelor competente să soluționeze obiecțiunile, contestația sau plângerea;

— temeiul legal al formulării și depunerii obiecțiunilor, contestației sau plângerii, după caz;

— documentele de care se servește în susținerea obiecțiunilor, contestației ori a plângerii;

— semnătura titularului ori a împuternicitului, după caz.

Cererile sunt valabile chiar dacă poartă o denumire greșită, organele de soluționare procedând conform competențelor legale.

În termen de 15 zile de la depunerea cererii petiționarii trebuie să o motiveze sub sancțiunea anulării acesteia.

9.2. Actele administrative prin care se soluționează obiecțiunile se numesc *hotărâri*, cele prin care se soluționează contestațiile se numesc *dispoziții*, iar cele prin care sunt soluționate plângerile se numesc *decizii*. Hotărârile, dispozițiile și deciziile se compun din trei părți: preambulul, considerentele sau motivarea și dispozitivul.

Preambulul va cuprinde:

— denumirea organului investit cu soluționarea;

— numele sau denumirea, sediul ori domiciliul petentului, după caz;

— numărul adresei prin care este sesizat organul de soluționare, actul împotriva căruia s-au formulat obiecțiunile, contestația sau plângerea, după caz, precum și organul emitent al acestuia;

— obiectul cauzei și sinteza susținerilor făcute de părți, cu prezentarea dovezilor și a temeiului de drept invocat în susținerea motivelor și a măsurilor dispuse, după caz.

Considerentele sau motivarea reprezintă partea substanțială a hotărârilor, dispozițiilor sau deciziilor și trebuie să cuprindă motivele de fapt și de drept care au format convingerea organului de soluționare, precum și cele pentru care s-au înlăturat ori s-au admis cererile părților. În

considerente se vor arăta punctele de vedere ale părților, probele care au fost administrate, temeiurile pentru care unele dintre ele au fost reținute, iar altele înlăturate, normele legale aplicate la situația de fapt stabilită, precum și răspunsurile la fiecare capăt de cerere.

În considerente se va răspunde concret și pe text de lege la toate motivațiile petenților și pentru toate sumele care fac obiectul obiecțiunilor, contestațiilor sau al plângerilor, cu concluziile legale după analizarea fiecărui capăt de cerere.

Dispozitivul cuprinde soluția pronunțată, prin care se rezolvă toate capetele de cerere, referitoare la obiectul cauzei, pentru totalul sumei sau pe naturi de debite, când soluțiile sunt diferențiate pe capete de cerere.

În dispozitiv se vor mai arăta calea de atac pe care o poate exercita petentul, precum și termenul în care aceasta poate fi exercitată.

Hotărârile și dispozițiile date ca urmare a soluționării obiecțiunilor și contestațiilor vor cuprinde în plus în dispozitiv și precizarea privind obligativitatea timbrării, cu precizarea cuantumului legal și a limitei minime și cu mențiunea că nedepunerea documentului de plată a taxei de timbru, în original, în condițiile legii, atrage anularea acțiunii ca netimbrată sau ca insuficient timbrată.

9.3. Soluțiile care pot fi date în urma rezolvării obiecțiunilor, contestațiilor și plângerilor, după caz, sunt:

— admiterea totală, atunci când petentul a dovedit, iar organul de soluționare și-a însușit toate pretențiile formulate;

— admiterea parțială, atunci când petentul a dovedit, iar organul de soluționare și-a însușit numai o parte din pretențiile formulate;

— admiterea și anularea actului de control sau de impunere, în cazul în care prin acesta s-au stabilit debite care nu intrau în competența organelor Ministerului Finanțelor;

— respingerea ca neîntemeiată, dacă din probele administrate rezultă că pretenția nu este întemeiată;

— anularea cererii, în situația în care petentul nu motivează în termen (15 zile de la depunerea cererii) pretenția formulată;

— respingerea cererii pentru nerespectarea procedurii de contestare prevăzute de Legea nr. 105/1997, în situația în care măsurile și sumele contestate nu au făcut obiectul soluționării la organele administrative competente anterioare, nefiind atacate de petenți prin obiecțiuni și/sau contestații, după caz;

— respingerea ca fiind fără obiect, în situația în care sumele contestate nu au făcut obiectul actului de control sau de impunere ori în situația în care petenții, până la primirea hotărârilor, dispozițiilor sau deciziilor, își retrag obiecțiunile, contestațiile sau plângerile ori în cazul în care petentul contestă sume admise prin hotărâre și/sau dispoziție.

Retragerea obiecțiunilor, contestațiilor sau a plângerilor se va face de către petenți printr-o cerere scrisă, din care să rezulte fără echivoc această solicitare;

— respingerea cererii ca nedepusă în termen, în situația în care aceasta nu a fost depusă în termenul legal;

— anularea cererii ca netimbrată sau ca insuficient timbrată, dacă nu s-a făcut dovada achitării taxei de timbru sau aceasta nu a fost achitată în cuantumului legal și nu s-a depus documentul de plată în original;

— anularea cererii ca fiind formulată și introdusă de o persoană fizică sau juridică care nu este subiectul măsurii-

lor dispuse de organele de control, cu excepția persoanelor împuternicite;

— desființarea totală sau parțială a actului de control ori de impunere și/sau a hotărârii și/sau a dispoziției, după caz, în situația în care din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, din susținerile părților, precum și din alte acte și rapoarte de expertiză, care nu au fost avute în vedere de organul de control, urmează să se încheie un nou act de control sau de impunere în conformitate cu cele precizate.

În această situație noul control va viza strict aceeași perioadă și aceleași sume care au făcut obiectul cauzei.

În cazul în care actul contestat este desființat și în urma acestei soluții se întocmește un nou act de control sau de impunere, împotriva noului act de control sau de impunere se pot exercita căile administrative de atac prevăzute de lege;

— desființarea totală sau parțială a hotărârii și/sau a dispoziției, cu trimiterea spre reanalizare organului competent, în cazul în care hotărârea și/sau dispoziția au fost date cu nerespectarea prevederilor legale;

— transmiterea dosarului cauzei organului abilitat potrivit legii, în situația în care Legea nr. 105/1997 nu conferă competența materială de soluționare;

— respingerea cererii și menținerea soluției pronunțate prin hotărâre și/sau dispoziție, după caz, în situația în care se atacă soluțiile pronunțate de organele competente, respectiv: de respingere ca nedepusă în termen sau de respingere pentru nerespectarea procedurii de contestare, prevăzută de Legea nr. 105/1997, ori de respingere ca fiind lipsită de obiect sau de anulare pentru faptul de a nu fi fost formulată de subiectul măsurilor dispuse ori de anulare ca netimbrată sau insuficient timbrată, precum și de anulare pentru nemotivarea cererii în termen, dacă aceasta a fost dată cu respectarea prevederilor legale;

— desființarea dispoziției și/sau hotărârii și retrimiterarea dosarului spre soluționare, în situația în care se constată că soluția de respingere ca nedepusă în termen sau de respingere pentru nerespectarea procedurii de contestare, prevăzută de Legea nr. 105/1997, sau de respingere ca fiind lipsită de obiect ori de anulare pentru faptul că nu a fost formulată de subiectul măsurilor dispuse sau de anulare ca netimbrată ori ca insuficient timbrată, precum și de anulare pentru nemotivarea cererii în termen este dată cu nerespectarea prevederilor legale.

9.4. La primirea obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor organele care au pronunțat soluția contestată verifică îndeplinirea procedurii de contestare, respectiv:

— depunerea documentului original de plată a taxei de timbru și cuantumul acesteia, în cazul contestațiilor și al plângerilor.

În situația în care se constată că lipsește dovada achitării taxei de timbru sau că aceasta nu este în cuantum legal, organele competente vor înștiința petiționarul în scris, cu confirmare de primire (care se va anexa la dosarul cauzei), despre obligativitatea depunerii documentului original de plată a taxei de timbru în cuantum legal, în cadrul unui termen precizat, cu mențiunea că nedepunerea documentului de plată în cuantum legal și în acest termen atrage anularea cererii ca netimbrată sau ca insuficient timbrată;

— depunerea în termen a cererii;

— dacă cererea este semnată și ștampilată, în cazul persoanelor juridice, și dacă este semnată, în cazul persoanelor fizice.

În cazul în care obiecțiunile, contestațiile și plângerile sunt formulate și introduse de un împuternicit, se va verifica depunerea în original a împuternicirii.

În situația în care cererea nu îndeplinește aceste cerințe, se va pune în vedere petentului să completeze dosarul în cadrul unui termen;

— existența aceluiași capete de cerere față de căile administrative de atac anterioare;

— dacă sumele contestate au făcut obiectul actului de control sau de impunere.

În situația în care obiecțiunile, contestația și/sau plângerea nu îndeplinesc una dintre aceste condiții de procedură prevăzute de prezentele norme, ele vor fi respinse pentru acest motiv, în speță pronunțându-se o singură soluție, fără a se analiza fondul.

În cazul în care contestația și/sau plângerea nu îndeplinesc mai multe condiții de procedură și, în plus, sunt și netimbrate sau insuficient timbrate, în soluția pronunțată prioritate va avea timbrarea.

În toate situațiile se va verifica competența materială a organelor Ministerului Finanțelor de a încheia actul de control sau de impunere, precum și de a soluționa cauza.

9.5. Schimbarea sediului sau a domiciliului petentului trebuie să fie adusă la cunoștință, în scris, de către petent, organului de soluționare.

Dacă petentul nu a comunicat schimbarea sediului sau a domiciliului, după caz, actele de procedură și soluțiile vor fi transmise la vechiul sediu sau domiciliu, comunicat organului de soluționare, și la organul fiscal teritorial care arhivează dosarul fiscal al petentului.

9.6. În situația în care organul care a încheiat actul de control ori de impunere sau organul care a soluționat obiecțiunile dispune de acte și de documente din care rezultă că organul de soluționare a obiecțiilor și/sau a contestației nu ar fi obiectiv în soluționarea cauzei (datorită legăturii de rudenie sau de afinitate cu petentul, funcției deținute în cadrul activității desfășurate la petent, precum și din alte asemenea motive), acesta va solicita direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București, după caz, soluționarea obiecțiilor de către un alt organ și Ministerului Finanțelor soluționarea contestației de către un alt organ de soluționare decât cel în a cărui rază teritorială își are sediul sau domiciliul, după caz, petentul.

Organul de soluționare a obiecțiilor sau a contestațiilor va solicita direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, respectiv Ministerului Finanțelor, pe bază de documente, în condițiile alineatului precedent, transmiterea dosarului cauzei altui organ de soluționare.

În situația în care sesizarea este întemeiată, direcția teritorială, respectiv Ministerul Finanțelor, va dispune transmiterea dosarului cauzei spre soluționare altui organ de soluționare decât cel în a cărui rază teritorială își are sediul sau domiciliul, după caz, petentul, comunicând aceasta petentului și organului care va soluționa obiecțiunile sau contestația, precum și organului care ar fi trebuit să soluționeze cauza.

Dacă sesizarea nu este întemeiată, direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat județeană sau a municipiului București, respectiv Ministerul Finanțelor, va dispune soluționarea obiecțiilor sau a contestației de către organul competent în a cărui rază teritorială își are sediul sau domiciliul, după caz, petentul.

9.7. Termenele prevăzute la art. 3 și 4 din lege curg de la data comunicării, reprezentând data primirii efective

a hotărârii, respectiv a dispoziției, de către petent, și se calculează pe zile libere, neintrând în calcul nici ziua din care ele încep să curgă și nici ziua în care se sfârșesc.

9.8. Cererile trimise prin poștă se socotesc îndeplinite în termen dacă au fost predate cu scrisoare recomandată la oficiul poștal înainte de împlinirea acestuia.

Răspunsul la obiecțiuni, contestații sau plângeri, după caz, se va comunica prin poștă, la domiciliul sau la sediul petenților, după caz, cu scrisoare cu confirmare de primire.

În situația în care hotărârea și/sau dispoziția nu sunt expediate prin poștă, ci sunt înmânate direct petiționarului sau unui împuternicit al acestuia, exemplarul de pe actul care se comunică și care rămâne la organul emitent va trebui semnat și ștampilat de primire, în cazul persoanelor juridice, și semnat, în cazul persoanelor fizice; calitatea de împuternicit trebuie dovedită prin împuternicire în original, termenul de contestare prevăzut de lege curgând de la data semnării și ștampilării, respectiv a semnării.

9.9. În vederea verificării sau constatării unor situații de fapt, precizate de petenți la depunerea contestațiilor, în cazuri justificate organul de soluționare a acestora poate dispune verificări pe teren, întocmind nota de constatare care se va înregistra atât la petent, cât și la organul care a întocmit-o, și care va sta la baza întocmirii referatului de soluționare.

Prin nota de constatare se vor face numai constatări privind documente sau situații invocate de petenți și neluate în calcul de organele de control, fără a se recalcula obligațiile fiscale, iar în cuprinsul notei se va preciza că aceasta nu este supusă căilor administrative de atac prevăzute de lege.

9.10. Pentru evitarea pronunțării unor soluții contradictorii, în situațiile în care organele competente au de soluționat două sau mai multe căi administrative de atac (obiecțiuni, contestații, plângeri), formulate de aceeași persoană fizică sau juridică împotriva unor măsuri dispuse prin acte de control ori de impunere, încheiate de aceleași organe sau de organe diferite de control din sistemul Ministerului Finanțelor, vizând aceeași categorie de obligații fiscale sau tipuri diferite, dar care sub aspectul stabilirii cuantumului se influențează reciproc, se va proceda la conexarea dosarelor, dacă prin aceasta se asigură o mai bună administrare și valorificare a probelor în rezolvarea cauzei.

9.11. Organele care au înregistrat obiecțiunile, contestațiile sau plângerile, după caz, au obligația să comunice petentului soluția dată sau organul căruia i s-a trimis spre rezolvare.

9.12. Soluția dată de fiecare organ competent se comunică petenților, organului de control, precum și organului a cărui soluție a fost atacată prin hotărâre, dispoziție sau decizie, după caz, care va cuprinde: numărul sub care a fost emisă, data emiterii, denumirea organului care a soluționat și ștampila rotundă a acestuia, precum și numele și semnăturile persoanelor competente.

9.13. Persoanele care sunt competente să semneze hotărârea sunt:

- șeful percepției rurale sau înlocuitorul acestuia;
- șeful circumscripției financiare sau înlocuitorul acestuia;
- directorul administrației financiare și al trezoreriei sau înlocuitorul acestuia;
- directorul direcției administrării veniturilor statului din cadrul direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București, sau înlocuitorul acestuia;

— directorul direcției controlului financiar-fiscal din cadrul direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București, ori înlocuitorul acestuia;

— comisarul-șef al secției Gărzii financiare județene, respectiv a municipiului București, sau înlocuitorul acestuia;

— directorul general al Direcției generale control fiscal din cadrul Ministerului Finanțelor sau înlocuitorul acestuia;

— comisarul general al Gărzii financiare sau înlocuitorul acestuia;

— directorul general al direcției generale din Ministerul Finanțelor, cu atribuții de control pentru actele organelor din subordine sau înlocuitorul acestuia.

Dispoziția va fi semnată de directorul general al direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București, după caz, sau de înlocuitorul acestuia, iar decizia va fi semnată de directorul general al direcției generale din cadrul Ministerului Finanțelor, competentă să soluționeze plângerile, sau de înlocuitorul acestuia.

În situația în care actul de control este întocmit de echipe de control alcătuite din inspectori cu grad diferit de subordonare (de exemplu: inspectori din Ministerul Finanțelor împreună cu inspectori ai direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București), soluționarea obiecțiunilor se face de organul ierarhic superior (dintre cele ce formează echipa de control).

Contestațiile se depun la organul care a emis hotărârea, iar soluționarea lor se va face de organul teritorial competent, caz în care dosarul obiecțiunilor se va trimite acestuia în termenul prevăzut la pct. 3.2.

Hotărârea se întocmește în 3 exemplare cu valoare de original, din care:

- exemplarul nr. 1 se comunică petentului;
- exemplarul nr. 2 rămâne la dosarul hotărârii, prevăzut la pct. 2.5;
- exemplarul nr. 3 se va păstra la dosarul hotărârilor, care se va ține, în acest sens, la organul emitent.

În situația în care organul de control nu este același cu cel care gestionează dosarul fiscal al petentului, hotărârea se va întocmi în 4 exemplare cu valoare de original, exemplarul nr. 4 comunicându-se organului care gestionează dosarul fiscal al petentului, pentru a fi păstrat la acest dosar.

Dispoziția se întocmește în 4 exemplare cu valoare de original, din care:

- exemplarul nr. 1 se comunică petentului;
- exemplarul nr. 2 se comunică organului al cărui act se atacă;
- exemplarul nr. 3 rămâne la dosarul contestației;
- exemplarul nr. 4 se va păstra la dosarul dispozițiilor, care se ține, în acest sens, la organul emitent.

În situația în care organul de control nu este același cu cel care gestionează dosarul fiscal al petentului, dispoziția se va întocmi în 5 exemplare cu valoare de original, exemplarul nr. 5 comunicându-se organului care gestionează dosarul fiscal al petentului, pentru a fi păstrat la acest dosar.

Decizia de soluționare se întocmește în 4 exemplare cu valoare de original, din care:

- exemplarul nr. 1 se comunică petentului;
- exemplarul nr. 2 se comunică organului al cărui act se atacă;
- exemplarul nr. 3 rămâne la dosarul plângerii;
- exemplarul nr. 4 se va păstra la dosarul deciziilor.

În situația în care actul de control sau de impunere este încheiat de organe de control din centrala Ministerului Finanțelor, decizia de soluționare se va întocmi în 5 exemplare cu valoare de original, exemplarul nr. 5 comunicându-se organului care a efectuat controlul.

Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat județeană, respectiv a municipiului București, după caz, va transmite o copie de pe decizia de soluționare organului care gestionează dosarul fiscal al petentului.

9.14. Organele care soluționează obiecțiunile, contestațiile sau plângerile sunt obligate să țină evidența acestora într-un registru de evidență, din care să rezulte denumirea petentului, obiectul cauzei, suma care face obiectul cauzei, quantumul taxei de timbru, modul de soluționare și de comunicare a soluției, căile de atac, potrivit anexei nr. 1 la prezentele norme metodologice.

9.15. Direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene și, respectiv a municipiului București vor înainta Ministerului Finanțelor — direcția generală competentă să soluționeze plângerile, situația privind contestațiile înregistrate și modul de rezolvare, conform anexei nr. 2 la prezentele norme metodologice, la data de 25 iulie pentru semestrul I și, respectiv, la data de 25 ianuarie pentru întregul an expirat. Aceeași situație se va întocmi și la nivelul Ministerului Finanțelor pentru plângerile înregistrate și soluționate.

9.16. Împotriva încadrărilor efectuate de alte organe prestatoare de servicii supuse taxelor de timbru decât cele ale Ministerului Finanțelor se va urma procedura prevăzută

la art. 3 și următoarele din lege și în prezentele norme metodologice, referitoare la modul de soluționare a contestațiilor și a plângerilor.

În acest caz contestația se va depune la organul care a efectuat încadrarea în tariful taxelor de timbru și a calculat quantumul acesteia, în termen de 15 zile de la data comunicării quantumului sumei datorate, și va fi însoțită de documentul de plată a taxei de timbru, în original.

Organul care a primit contestația va trimite direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București, după caz, în termen de 5 zile dosarul contestației, care va conține în mod obligatoriu, pe lângă contestație, documentul original de plată a taxei de timbru și copia certificată de pe actul care face obiectul taxării, precum și actul organului care a efectuat încadrarea, din care să rezulte considerentele legale și de fapt care au condus la încadrarea care face obiectul cauzei.

Contestația se soluționează de direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene, respectiv a municipiului București, după caz, în a cărei rază teritorială își are sediul sau domiciliul, după caz, petentul, prin dispoziție motivată.

În situația în care petentul este nemulțumit de dispoziția emisă procedura de contestare este cea prevăzută la art. 4 și următoarele din Legea nr. 105/1997.

După emiterea dispoziției și/sau a deciziei un exemplar al acesteia se va comunica organului care a efectuat încadrarea în quantumul taxelor de timbru.

*ANEXA Nr. 1
la normele metodologice*

REGISTRU DE EVIDENȚĂ

Nr. crt.	Înregistrat Nr./data	Denumirea petentului	Obiectul cauzei (obiecțiuni/contestații/plângeri)	Suma ce face obiectul cauzei	Taxa de timbru		Modul de soluționare	
					Suma	Documentul Nr./data	Admise	Respinse
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Comunicarea soluției cauzei		Alte căi de atac administrative				Acțiuni la instanța judecătorească		
Nr./data	Cui i s-a comunicat soluția	Nr./data înregistrării contestației/plângerii	Nr./data dispoziției/deciziei	Soluția		Nr./data dosarului	Numărul de înregistrare la Ministerul Finanțelor	Sentința judecătorească
				Admise	Respinse			
10	11	12	13	14	15	16	17	18

ANEXA Nr. 2

la normele metodologice

MINISTERUL FINANTELOR
 DIRECTIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE
 ŞI CONTROLULUI FINANCIAR DE STAT
 A JUDEŢULUI ...../MUNICIPIULUI BUCUREŞTI

SITUAŢIA
privind contestaţiile primite şi soluţionate în perioada .....

Contestaţii	
Numărul de cazuri	Suma (lei)

1. Sold la începutul perioadei
2. Primite în cursul perioadei
3. Total contestaţii (3 = 1 + 2)
4. Soluţionate în perioada .....

Modul de soluţionare, din care:

- 4.1. Admise
- 4.2. Respinse
- 4.3. Trimise altor organe
5. Sold la sfârşitul perioadei (5 = 3 - 4)

Scăderi de impozite şi taxe, din care:

- impozit pe profit şi majorările aferente;
- T.V.A. şi majorările aferente;
- accize şi majorările aferente;
- impozit pe dividende şi majorările aferente;
- impozit pe veniturile persoanelor fizice şi ale asociaţiilor familiale şi majorările aferente;
- impozite şi taxe locale şi majorările aferente;
- impozit pe salarii şi majorările aferente;
- alte venituri convenite bugetului de stat, bugetelor locale sau bugetelor fondurilor speciale şi majorările aferente;
- o sumă egală sau dublul diferenţelor de impozite, taxe şi contribuţii stabilite de organul de control;
- amenzi contravenţionale.

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

În legătură cu intrarea în vigoare a Convenţiei dintre România şi Republica Portugheză pentru evitarea dublei impunerii şi prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit şi pe capital şi a Protocolului anexat

Ministrul finanţelor,
 în baza Hotărârii Guvernului nr. 447/1997 privind organizarea şi funcţionarea Ministerului Finanţelor, cu modificările şi completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile Convenţiei dintre România şi Republica Portugheză pentru evitarea dublei impunerii şi prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit şi pe capital şi ale Protocolului anexat, ratificate prin Legea nr. 63/1999, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 4 mai 1999, pentru cunoaşterea datei privind intrarea în vigoare şi, respectiv, a datei de când sunt aplicabile prevederile convenţiei,
 emite următorul ordin:

1. La data de 14 iulie 1999 a intrat în vigoare Convenţia dintre România şi Republica Portugheză pentru evitarea dublei impunerii şi prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit şi pe capital şi Protocolul anexat, semnate la Bucureşti la 16 septembrie 1997, ca urmare a îndeplinirii procedurii stipulate la art. 29 din con-

venţie, ale căror prevederi se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2000.

2. Direcţia acorduri fiscale internaţionale şi direcţiile generale ale finanţelor publice şi controlului financiar de stat judeţene şi a municipiului Bucureşti vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul finanţelor,
Decebal Traian Remeş

Bucureşti, 6 iulie 2000.
 Nr. 993.

RECTIFICĂRI

În Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 98/1999 privind protecția socială a persoanelor ale căror contracte individuale de muncă vor fi desfăcute ca urmare a concedierilor colective, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 22 iunie 2000, se face următoarea rectificare:

— la pct. 2 al art. I, în loc de : 2. **Articolele 34—38 se abrogă** se va citi: 2. **Articolele 34—36 și articolul 38 se abrogă.**

★

În Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2000 pentru modificarea art. 45 alin. (3) și (4) din Legea nr. 32/2000 privind societățile de asigurare și supravegherea asigurărilor, precum și pentru stabilirea unor alte măsuri tranzitorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 5 iulie 2000, se face următoarea rectificare:

— la art. II, în loc de: *...potrivit art. 43 alin. (3)...* se va citi: *... potrivit art. 45 alin. (3)...* .

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2—4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

---